

A „KELET” előfizetési díja:

Vidékre postán vagy helyben házhoz hordva

Egész évre	16 frt.
Félévre	8 „
Negyedévre	4 „
Egy óra helyben	1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 7 kr.	

Megjelenik a „Kelet” mindennap, az ünnepeket követő napok kivételével.

Szerkesztői szállítás:

Főttér 4-ik szám, héví a lap szellemi részét illető közlemények czimzandók.

KELET.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

AZ ÉRTÉKESBÉ CÍKKEK DÍJAZTATNAK.

Kéziratok nem adatkak vissza.

Hirdetési díjak

Hatszor hasábozott gármond sor vagy annak tere 6 kr. Bőlyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nagyobb és gyakrabbi hirdetéseknek külön kedvezményt is nyújt a kiadóhivatal.

Hirdetéseket fölvesznek:

Bécsben: Oppellik Alajos: Stadt Stubenbastei, Nr. 2. (Eckhaus den Wollzeile 36.) Haasensteint et Voigler (Wallischgasse 10.) Rud. Mosse: Publicistische Bureau Budapest. Haasensteint és Voigler hirdetés köv. Rodaja. Wels, mór hirdetések felvételi irod. Bécsben Wollzeile 18. és Budapest Szervitátor 5. sz.

Nyititéri cikkek

gármond sora után 25 kr. fizetendő.

Kiadóhivatal:

Stein János könyvkereskedése, hová az előfizetések és hirdetések küldendők.

Az új quota.

(Sr.) A képviselőház a quota törvényjavaslatot is letárgyalta. Nagyon különböző vita volt ezzel összekötve, ha azt az 1867-ikihez hasonlítjuk, és épen ez bizonyítja a viszonyok, nézetek, pártok lényeges változását. 1867-ben a vámszövetségről szóló törvényjavaslat egészen háttérben volt, az államadósságról szóló javaslattal egy napon került tárgyalás alá. A szakis vámröndelet megvizsgálása vagy nem vizsgálása körül forgott; úgy, hogy csak Perczel Mór említ fel, hogy Ausztria gyarmati politikát követ irányunkban, hogy magunkat az alól emancipálunk kell; de senki sem reflectált többé a vámpolitikáról, és maga a szélbal akkori vezére Madarász azt mondá, hogy „bár kisebb fontosságú tárgy került” a napirendre, mint az államadóssági törvényjavaslat, még is — jó lenne elhalasztani a tárgyalást. Holott most a szélbal legalább is annyi évi kárt „számszerűleg” akar kimutatni, Mudrony vezetésé alatt, a vámközösségből, mint a menyitit államadósságba fizetünk.

Es így van az, hogy a quota kérdés is, most egészen más szempontokból lön vizsgálva, bár ugyanazon alapon, mint 1867-ben. Ekkor a közjogi kérdés volt előtérbe tolvá, úgy annyira, hogy Ghyezy számításain kívül, alig foglalkozott más valaki az adatokkal és alapokkal; a restitutió kérdését pedig annyira figyelmen kívül hagyák, hogy szintén Ghyezynek a fogyszerű adók közösségből származó kárát vonatkozó megjegyzésén kívül (mi bizony szörül-szóra bekövetkezett) más senki nem foglalkozott ezzel. Most a közjogi kérdés egészen háttérbe volt szorítva, úgy, hogy a szélbal csak nagyon halványon jelezte a közjogi álláspontot és aztán az előterjesztés álláspontjára állva, annak adatait bírálta már úgy, a hogy; és tekintetben az áramlat oly erős, hogy a naiv Orbán Balázs is, ki most is csak a „számszerűség vámpírjáról” tud beszélni, mint-ha 1861. óta aludt volna, elfeledte egy percre magát és úgy „eljárt” a szája, hogy Csanády rettenetes bámulására, azt találta mondani, hogy a közös ügyekre fizessünk annyi quotát, a mennyi fölöslegünk marad államháztartásunkban; persze, hogy aztán olyan költségvetést állított össze, hogy abból ugyan nem maradt volna semmi a németnek; de hát a szó még is jellemző.

Es mi azt hisszük, hogy mikor a vámpolitika, a quota alapja és a restitutió elvi kérdése előtérbe került, akkor a realis politika oly haladását jelezhetjük hazánk-

ban, mely előbb, utóbb meg fogja hozni üdvös gyümölesét. Mert első dolog a kérdések tanulmányozása a végre, hogy azokban cél-szerű állást foglalni lehessen, és az új fordulat, épen talán újságánál fogva, igen is kizárólag akart érvényesülni, a mennyiben a vámpolitikában, sőt a restitutió és quota kérdésében is, az ellenzék oly teljes tökéletesen ignorálta a monarchia politikai kapcsolatának követelményeit, hogy felállított számításaiól se-hogy sem akart engedni; mintha nem trans-actoról, az érdekek kiegyenlítéséről lenne szó hanem önálló programról. Ez bizonyára túlzás; de oly túlzás, mely üdvöses felel meg a tíz év előtti másik túlzásnak és azon kitést nyújtja, hogy a közelebbi tíz év alatt a két ellentétes érdek minden részlete kellő világításba lesz helyezve, nem csak nálunk, de a monarchia másik felében is, és (főleg ha jó gazdálkodás és kedvező körülmények is segítenek) akkor jobb megoldás lesz lehető mindenik kérdésben.

Most azonban a quota kérdésében az egy-sült ellenzék helyezkedett a rideg számok álláspontjára és követelt oly quotát, mely a monarchia másik felében keresztlyihető nem lett volna. És e kérdés megoldásánál az 1867. 12. törvényzikk oly kikötéseket tesz, melyeket a számokkal meg nem kerülhetünk. Mert ha a monarchia két fele nagyon távol áll egymástól, épen a rideg számítások következtében, a quota kérdésében, akkor okvetetlenül, törvényszerűleg a király eldöntése alá kerül a dolog és minél nagyobb a távolság a két quota között, annál nehezebb lesz neki az elhatározás és annál bizonyosabb, hogy egy tranzakción fogna az vég-ződni; megosztaná az ellentétes követeléseket és választaná a közepet. Tehát ott lennénk az eredményre nézve, a hol vagyunk most, midőn a számok nekünk 29.08, az osztrákoknak 31.64% quotát mutatnak ki a mi ro-vásunkra, és megcsinálta a két kormány a transactiót 30%-ban. A különbség csak az, hogy most Lukács-Kerkapoly és társai praedikálhatják azt, hogy az ország áldoz, a kor-mány kedvezőtlen, engedelemességéért, hogy 1 millió 300,000 forintot oda ajándékozzunk Ausztriának — akkor pedig elhallgatnának, de a népből kellett elégtelenséget a király ellen fordítani. Kérdés: melyik a bölcsebb, loyalisabb politika?

A restitutióban most már olyan megol-dás éretett el, hogy maga az ellenzék is egé-szen jónak tartá azt: 2—3 millió kártól szá-badulunk meg ez által, mit Kerkapoly 1867-ben és 1872-ben egyaránt kész volt oda aján-

dékozni azon kapcsolatnak, mely iránt most oly rettenetesen szűkmarkú. Nemde különös?

— A német „merénnyajvaslat” esu-fosan megbukott. Ekkora parlamenti vereséget nem szenvedett még soha sem Bismarck, sem Vilmos császár, mióta a hatalom polczán vannak. Legki-vált a német császárt éri első sorban és legérzé-kenyebben a vereség. A javaslat Hödel merényletét következtében s a császár közvetlen felhívása foly-tán készült: s most a császár megrendelésére ké-szített javaslatot kétszáz szavazatnyi töb-b-séggel visszaveti a német birodalmi gyűlés.

Nem ártott e kemény lecke a hatalomban tulbizakodóknak.

Vilmos császár és Bismarck Európának akartak diktálni törvényt, az európai ügyek elin-tésének sulypontja, jóformán Berlin volt 1870. óta. Csakhogy akadt kétség, mely e nagy-hatalmu uraknak is „ne tovább ot!” tudott paran-csolni.

Vilmos császár azzal mutatta meg magas nem tetszését, hogy mint a táviró jelenti, elhatá-rozta a német birodalmi gyűlés ülészakának gyors és azonnali bezárását. De nincs kétség benne, hogy ha fölözlatná a parlamentet s új vá-lasztásokat rendelné el a német kormány, a „me-rénnyajvaslat” impressiója alatt még csak növelné a javaslat ellenségeinek számát.

— Az új bankjegyek. A kiegyezés be-fejezésének közeledtével napirendre került a felál-lítandó osztrák-magyar bank jegyei kiállításának kérdése is, mely iránt az illetékes tényezők már legközelebb határozatot fognak hozni. Nehézségek és alkudozások nélkül természetesen e kérdés sem hozható tisztába. Ezuttal a címzőr-kérdés „képezi a nehézséget. Magyar részről azt kívánják, hogy az új bankjegyeken a kétféle szí mellett Ma-gyarország czimere foglaljon helyet. E „konces-sió”-ra, mely a közös banknak dualistikus szer-zetet látszatát kölcsönözhetné, az osztrákok az idő szerint egyáltalán nem hajlandók. A vitás kérdés gordiusi csomóját a „N. H.” szerint, aként szám-dékoznak ketté vágni, hogy egyszerűen elhagyják mind a magyar, mind az osztrák czimert az új bankjegyekről, s azokat minden czimer nélkül, pusztán apró vignettekkel felezőzomázva, fogják világgá bocsátani.

— A magyar delegációból. A magyar delegáció e hó 23-án délután 5 órakor tartotta első ülését, melynek csak az volt a célja, elhatározni, hogy a bizottsági tanácskozással minél előbb meg-kezdéssének.

szót, de a legtöbben elmerülve hallgatták a víz csapkodását s az evező lapátok egyenlő le-s fel-merülésének egyhangú zenéjét. A bércz mögöl felszállt most a teli hold s varázsfényű halvány felgátt szétbontá a párta és folyóra. Csillagott, villogott minden, s még az évezőkről aláhulló víz-cseppek is fényben ragyogtak.

Most távoli zaj hallzott az éjen át, mind hangosabban; két világító szem villant fel, min-dig tüzeesebben, tüzeesebben; a gőzös volt, mely örült sebességgel rohant a völgyön keresztül.

Még egy percz, s mint nyíl röplött végig a két komp mellett, melyek egész tisztelettel álltak félre utjából és ennek dacára, s egy némelyik hölgy nagy rémületére a felkorbácsolt habok által még is nagy ingadozásnak voltak kitéve. A má-sik perczben már jó tóra volt a prűskölő ször-nyeteg s ismét nem hallzott más zaj, mint a hajó suhánása s az evezők csapkodása.

Ekkor dal- és guitarre pengés hangzott fel a csendben; egy csónakból jött, mely a part bo-mályából éppen most ért ki a holdvilágoltá helyre. Diákok ültek benne, kik a vízparti csárdában mű-latoztak mostanig. Csónakuk vigan uszott tová a csillagó vízfelületen. Gyakrólott, zengzetős hangon énekeltek e dalt:

Hegyek, várak képe reszket
A tükör-fényes habokban,
Csónakom vigan evezget,
Holdfénytől körülragyogva.

A könnyű sajka vig terhével, egy percz alatt utól érte s elhagyta a nehézkes ladikokat, melyek-ben a visszatérő társaság ült. Az ének most tá-volabbról még lágyabban, még kedvesebben hang-zott át:

Fen a gyönyör, a szivben ármány
Lánykám képe vagy folyó!
Igy mosolyg, hízolg lánykám,
S ilyen csalta áruló!

A dal is elhangzott, s ismét nem fellete

A nyilvános ülés után az albizottsági tagok összeültek, meghatározni az albizottsági ülések megkezdésének határidejét. A hadügyi albizottság, mely a távollevő Pulszky Ágost helyébe Mark us Istvánt választotta előadónak, ma tartja első ülé-sét. A külügyi ma, a pénzügyi alkalmasint ked-den fognak összehívni. A zárszámadási albizott-ság csak a hét végén kezd meg üléseit. A ten-gerészeti bizottság még nem határozta meg az első tanácskozás napját. Z sedő nyi Ede, a pénzügyi bizottságnak jelentését a közös pénzügyminiszter és a közös főszámszék 1878. évi előirányzatairól. A közös pénzügyminiszter előirányzata (1 m. 854 ez. 659 frt) ép úgy van beosztva, mint a múlt évek-ben volt. A közös főszámszék részére 124,672 frt irányoztatik elő, 2,842 frttal kevesebb, mint a múlt évben.

A keleti kérdés.

Addakéül szombaton délután, csakugyan megszállották az osztrák-magyar csapatok, Török-ország belegyezésével, (miután a mintegy 100 főnyi török helyőrség elvonult) s megszállva fog-ják tartani a congressus befejeztéig. Hogy akkor mi lesz az addakéuli erődből, mely a san-stefanoi szerződés szerint lerombolandó volna: az még nem bizonyos, s valószínűleg szintén a congressus ha-tározata alá fog esni.

Uj-Orsova (Ada Kaloh) Szörénymegye Ó-Or-sova városától alig negyed órányira a Duna kö-zepén fekvő szép sziget. Rozsant házai, piszkos utcái, borzasztóan elhagyott védőművei azonnal jelzik az utasnak, hogy itt kezdődik a kelet világa. A sziget a régi török háborúkban elég fontos sze-repet játszott. 1716-ban az osztrák csapatok kerít-tették hatalmukba s a passarovici béke 1718-ban a monarchia kezében hagyta e szigetet. 1729-ben az osztrákok nagyban megerősítették s az Erzsébet-erődöt építették. Az 1738-iki háborúban a törökök megtámadták s négy heti ostromlás után aug. 15-én cápatulatio által visszaszereztek, az 1739. béke kezökben hagyta a szigetet, mely azóta folyton török birtokot képezett.

Keletről újabb zavarok fenyegetnek. Mon-tenegró ismét össze akar csapni a portával; a Rhodope-hegység menti mohamedán lázadás egy-re terjed; Kis Ázsiában is lázadás van az orosz uralom ellen; Tottlebenben pedig mindig csak előbbre tolja csapatait Konstantinápoly felé s újabb csapatokat von magához San-Stefanóba. — Nyu-gatról pedig a congressus összeülésének valószí-nűségét hangoztatják mindegyre, — a mi azon-ban nem gátolja az angol kormányt az indiai csapatoknak Máltába szállításában. Mint eddigi úgy most is, beszélnek a békéről és készülnek a háborúra. A helyzet még mindig éppannyi

egyebet hallani, mint a hajó suhánását, s az eve-zők csapkodását.

— Mily szép mindez, szólalt meg Swen,

— Igaz, választott mrs Durham, szíveném, há kevésbé szép lenne.

— Miért?

— Mert akkor kevésbé fájdalmasan érez-ném, mily füres és hálotl benneim minden.

Swen és mrs Durham egész este, s délután is, mióta visszatértek a társasághoz, nagyon ké-vés szót váltottak egymás közt, ámbár folyton egy-más közelében maradtak.

Gyakran lehet azon megjegyzést tenni, hogy ehhez hasonló helyzetekben az első lépést bizonyos mérsékséggel, a világ ítélte iránti legnagyobb mértékű közönytől tesszik meg az érdekelték és azután darab időre szélesed látszik beállani a szenvedély hullámozó tengerén. A szerelem szent-lyéhez vezető ájtó, merész közeleket rántjuk fel náda, de a küszöbön remegés és szorongás fogja el keblünket. És aztán Swen nagyon is kezdő volt arra, hogy még csak eszébe is jusson a ha-talmát, melyet a véletlen játszott kezébe, nemte-leh módon használni fel.

Ó imádtá Cornéliát, s szerelme bármivé vál-tozhassék is az idővel, e perczben tiszta volt, ragyogó tiszta, mint az ég csillagai. Nem volt más kívánsága, mint boldognak látni e szép ke-dvös nőt.

Ez óhajt betöltve látni, semmi, de éppen semmi! Alkózott nem tetszett volna igen nagy-nak előtte.

— Üres és halott, ismétlé Swen Durhámé utolavó szavait; hogy léhessen az? Oly szellem, mint a kégyedé, soha sem füres, oly szív, mely annyi könnyűt zár magába, a mint azt má ki-omláni láttunk szeméiből, nem halott.

— Ön engem jobbnak, sokkal jobbnak tart, mint minő vagyok. Igen, volt idő, midőn szívem

esélyt rejt magában az első, mint az utolsó ré-szére.

Az angol kormány eddig még nem válaszolt az orosz ajánlatokra, melyeket pöntéken tárgyal-t e cabinettanácsban, s így, dacára a szüntelenül ismétlődő békés híreknek, melyek legalább a con-gressus létrejövételét kétségtelennek hirdetik, még mindig nincs semmi bizonyosság a pillanatnyi helyzetben. Az mindenesetre jelent valamit, a mit a pétervári kormány az ottani sajtóval művelet. Az egyik — bizonyosnak tekintetvén a békés el-intés — hatalmasan veri „bozontos mellét”, hogy Oroszország dehogy fél Törökországtól, An-gliától, Ausztria-Magyarországtól együttevén sem. A másik szörtőlódik a kormánynyal (a kormány-nyal) hogy minek enged annyit, s mindnyájan unisono szidják a félhivatatos Agence Russet bő-kés tanácsait s fölözlitják a kormányt (a kor-mányt) hogy nyilatkozzék, vajjon igaz-e az, a mit a világ beszél, hogy Oroszország engedmé-nyeket tett! No lám! Most aztán merje Anglia esetleg azt mondani, hogy neki Oroszország „en-gedményei” nem elégk — Suvaloff gróf és csárja rögtön a „közvéleményre” fognak bivatkozni (ép-pen mint az orosz-török háború előtt), mely már az eddigi engedelemesség miatt is fölzúdul. An-glia s azután a congressus — így eszelték ezt ki Péterváron — akkor majd meghajlik az orosz közvélemény előtt s nem fogja a czárt olyan en-gedményekre kényszeríteni, a melyeket népe nem enged meg. Csakhogy a muszka fogásokat már meglehetősen jól ismerik európaszerre, s muszka lapok ilyen vagy olyan (megrendelt) véleményeire nem hajtanak semmit.

ORSZÁGGYŰLÉS.

A képviselőház május 24-iki ülésében Nyári Jenő b. főrendiházi jegyző jelenti, hogy a főrendek quota megállapításáról szóló törvény-javaslatot módosításokkal fogadnán el, az azokhoz való hozzájárulásra a házat felkéri.

A főrendház jegyzőkönyvi kivonata előleges tárgyalás végett a pénzügyi bizottsághoz utasít-atik.

Baross Gábor a vá- és kereskedelem-ügyi bizottság előadója bemutatja a bizottság je-lentését a főrendek által az osztrák-magyar vámszövetségről, valamint az osztrák-magyar általá-nosvámatairól szóló törvényjavaslatokon tett mó-dosítások tárgyában azon megjegyzéssel, hogy mindkettőre nézve Simonyi Lajos b., Apponyi Al-bert és Mudrony Soma bizottsági tagok részé-ről külön vélemények adtakak be.

Jelenti továbbá, hogy a bizottság letárgyal-ta az osztrák-magyar Lloyd gőzhajózási és posta-

telve volt gazdag, tulradó érzélemmel, de az az idő elmúlt.

Láttam, hogy a világ aszerelmet csak guny-nyal és megvetéssel viszonzza, vagy legjobb eset-ben hideg közönytől fizet érette.

Mit használ tehát a drága gyöngy, melyet senki sem tud méltányolni? Vátsa be a gyöngyöt egy zacskó rézpénzzel, s szórja ki tele marokkal a nagy tömeg közt, mindenki több hasznát ve-szi úgy.

(Folyt. köv.)

Petőfi-reliquiák.

E czim alatt egy diszesen kiállított kis kö-tef jelent meg a Franklin-társulat kiadásában Pe-tőfi érdeklő apróságokból.

Aljilon itt belőle mutatványul a költőnek mégy „tábori levele”, melyet 1849-ben a „Köz-löny” számára írt, hol azok a 23, 32, 93 és 134-számokban meg is jelentek:

I.

Vizak na, febr. 3. Bem táborában vagyok. Alkalmasint nekem van az egész táborban legke-vezebb dolgom, s mégis csak annyira érek rá, hogy a történetek és történetőket csupán rövid vázlatban futólag közölhetem. A januárius 21-iki Szoben alatti véres csata után, melyben nem az ellenség, hanem a fatum kényszerített hátrálni, seregünk Szelindekre vonult, s onnan két ízben verte vissza diadalmasan a császáriakat. Soha vé-zér, soha sereg dicsőbb hősiességét nem fejtett ki, mint a miénk két alkalommal. Most csak annyit mondok rólok. Később a mennyire tollamtól telik örö-kíteni fogom őket. Szelindekről január 31-én jöttünk át Vizaknára, a mennyire érte éntem azért, hogy Te-mesvár és Szoben közötti közeledését a császá-riaknak megszakítsuk s az tökéleesen sikerült. Egy osztály Kemény alezredes vezérlete alatt elő-

A „KELET” TÁRCZÁJA.

TIZENKETTŐDİK ÓRÁBAN.

ELBESZÉLÉS.

Írta:

SPELHAGEN PRIGYES.

(15-ik folytatás.)

Nyolczadik fejezet.

Este lett. Összejárták a hegyeket, új szép pontokat fedeztek fel egy helyt, el is távoztak, más helyt hűtő rögtönöztek egy szakadék felé, megtölték zsebeit kövek, növények s más né-vezetességek halmazával, melyeket aztán ismét eldobtak, ha alkalmatlan volt, szóval pompásan mulatott mindenki, végre pedig vasóráltak a ven-dégül előtti tőren s zold fák alatt, s záradéku megmozdították még a várom omladékainál a lenyug-vó napot. Nem stettek az ifutásait, mert az est fényes volt s holdvilágulál akartak csónakon vissza-térni a városba.

Midőn azonban végre leérték a víz partjára, úgy találtak, hogy a társaság igen nagy arra, hogy egy bákában elférjen, hanem kétféle kell öszönök. Ez nem kis zavart okozott a társaság tagjai között. Különbféle ellen- és rokonszenvek keletkeztek, s mindenki szörétté volna, hogy erre kitérítellett legyenek. Vonakodtak belépni a bár-kába, hogy mindenki el lesz választva szektől, ki-

szereződéssel szóló törvényjavaslaton a főrendek által tett módosításokat.

Ordódy Pál a pénzügyi bizottság jelentését mutatja be a szeszadóról szóló tvjavaslaton tett főrendi módosítások tárgyában.

Márkus István a bankügyi bizottság jelentését mutatja be a főrendiháznak a bank-törvényjavaslatra nézve tett módosítások tárgyában.

E jelentések a legközelebbi érdemleges ülések napirendjére tűztek.

Tárgyalás alá vétetett a mentelmi bizottság jelentése, mely szerint Filip Konrád és Miskotovics József képviselők mentelmi jogának felfüggesztése nem ajánlatik.

Almássy Sándor elfogadja a mentelmi bizottság javaslatát, de felszólal az ellen, hogy a bizottság nem mindig mér egyforma mértékkel, mert volt eset, hogy egy képviselőnek kiadatását ajánlotta, ki Csongrádon választóihoz intézett beszéde által elkövetett lázítással vádoltatott.

A ház a bizottság indítványát elfogadta.

Elnök; T. ház! A mai ülés napirendjéki van. Először (Halljuk!) Érdemleges ülés f. évi június 12-ik napjáig nem tartatik. A ház f. hó 18-án hozott határozatának következtében a ház megegyezésének hozzájárulásával a kiegyezésre vonatkozó következő tárgyakat tűzöm ki a jövő hó 12-én d. e. 11 órákor tartandó érdemleges ülésnek napirendjére, és a ma nyíltan azon ülésen a tárgyak be nem fejeztetésének, a következő ülés napirendjére: a pénzügyi bizottság jelentését a főrendiháznak a szeszadóról szóló tvjavaslat módosítására vonatkozólag; a vám- és kereskedelmi bizottság jelentését a főrendiház által a magyar korona országai és a felségének többi királyságai és országai között kötött vám- és kereskedelmi szerződés tárgyában tett módosításai tárgyában; ugyanazon bizottság jelentését az osztrák-magyar általános vámtarifáról szóló törvényjavaslatban és az ahhoz csatolt tarifában javasolt módosításokról; végre a vám- és kereskedelmi bizottság jelentését és a pénzügyi bizottság jelentését az osztrák-magyar Lloyd gőzhajózási vállalattal kötött hajózási és postaszerveződésről szóló törvényjavaslaton a főrendiház által tett módosításokról. Azután a később megállapítandó sorrend szerint következni fog budgetnek a befejezésére és a kiegyezésre vonatkozó további tárgyaknak tanácskozás alá vétele és miután nagyon fontosak azok a tárgyak, melyek a háznak tanácskozásain napirenden lesznek, bátor vagyok tisztelettel kérni a ház tagjait, hogy ezen igen fontos tárgyalásokon teljes számmal jelenjenek meg.

Ezek után a bekövetkező szünetelés alkalmából a ház minden tagjának állandó jó egészséget, teljes megelégedést és boldog ünnepeket kívánva magamat és tisztársaimat a t. ház kegyeibe ajánlom. (Általános élénk felkiáltások: Éljen az elnök!)

Ezután a jegyzőkönyv hitelesítettét, az ülés háromnegyed 2 órákor véget ért.

A főrendiház május 24-iki ülésében

tárgyalás alá vétetik a közösügyi költségekhez való hozzájárulási arányról szóló törvényjavaslat. Eötvös Dénes b. nem fogadja a törvényjavaslatot, mert a törvényjavaslatba felvett az adóvisszatérítés kérdése is, mely pedig nem ide, hanem a vámszövetségi vagy a tarifa-törvényjavaslatba való.

Szóll Kálmán pénzügyminiszter kiemeli,

nyomult Dévs felé, hogy az Aradról jövő Beke őrnaggyal egyesüljön, s a Temesvárból Szebenbe érkező ember és löszterbeli segítséget elfogadják, a mi ezóta megtörtént. A lefoglalt szász-szabeni posta leveleiből, miket Kemény már megküldött tábornokunknak, kitűnik, hogy a szabeni lbkók és a császári katonák igen roszul vannak. — A császáriaknak sem pénzük, sem kenyérük, sem löszterük s a lakosság kétségbeesett félelmek közt.

Utban van hozzánk Háromszékből 8000 és Csikszékből 3000 székely, de ezeket be sem várva, mielőtt Beke őrnagy megérkezik, azonnal megölnék Szabent s Bemlől az utolsó honvédig remélik, hiszük, hogy urai leszünk Szebennek, a mivel auni van mondván, hogy Erdélyben tönkre téve a reactió utolsó izzigén. Akkor aztán meggyünk vezérestől, sereggestől a Tisza partjaira, hogy a román házájának is megmutassuk diadalmas zászlóinkat, mi meggyünk bérczi folyamonk gyanánt, mint hajdan a Bethlenek, Rákóczyak, Tököliek s hullámainkon viszük a szabadság bárkáját.

II.

Debreczen, febr. 15. 1849. A magyar hadtörténet nem legszerencsésebb, de legdicsebb napjai után írom e sorokat. Az erdélyi táborból érkezem; a kiállott óriási fáradalmak után jól esnek egy kicsit melegednem és pihenem családi, szülőházzal, de kizsákkító drága perczemből néhányat, hogy tudassam a házával, ha csak röviden is az erdélyi utolsó eseményeket, melyek a gyávákat talán csüggesztik (a mi különben semmi veszteség), de a bátrakat még inkább lelkesítik, meg, mert a valódi férfira nézve nem lehet lelkesítőbb példa, mint a balsorsban is meg nem tört, sőt meg nem hajlott emberek működése.

(Vége köv.)

hogy az 1867-ik XII. t. cz. határozata szerint azon esetben, ha a quokutlódtségek megegyezni nem tudnának, a két államfél törvényhozása dönti el a kérdést. Ez eset forog fenn jelenleg. A hozzájárulási arány megállapításának alapjául azon számítás vétetett, mely 1867-ben is kiindulási pontot szolgált s így ugyanazon okok, melyek akkor vezették a törvényhozást, szólnak a 70:30 arány megállapítása mellett ma, midőn a számítások a mi részünkre némi eltérést mutatnak. Ajánlja a törvényjavaslat elfogadását, (Helyeslés.)

Ezután a törvényjavaslat általánososságban elfogadtattott: megkezdették a részletes tárgyalás.

A 3-ik §-nál Vay Miklós b. irány módosítása fogadtattott el, mely szerint a vámjövédék tisztá jövédelmének egyes részei részletezetnek s ekként sorolhatnak fel.

A többi §-ok változatlanul fogadtattak el.

Ezzel az ülés 1/2 órákor véget ért. Érdemleges ülés június közepe előtt nem tartatik.

Országos évi jelentés

a kereskedelem és ipar állásáról.

A földművelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszteriummal f. hó 21-én és az erre következő két napon enquete tartott, melyben Reitz Frigyes miniszteri tanácsos elnökölt. A szakértekezleten jelen voltak az országos valamennyi kereskedelmi és iparkamarájának küldöttei, legnagyobb-részt elnökök és titkárok.

Az értekezlet tárgyat a kamarák évi jelentéseinek készítésénél szem előtt tartandó utasítás, illetőleg az összehasonlítás lehetővé tétele végett szükséges egyformaság megállapítása képezte. Az értekezlet tagjai három napon át beható s élénk tanácskozást folytattak, melynek eredménye az lón, hogy bizonyos czél szerű keret állapított meg.

A kamarák jelentéseiket, melyeknek minden évben az egyes kerület általános gazdasági, hitel, kereskedelem, ipar és forgalmi viszonyainak tüzetes adalokkal bőven felszerelt leírását kell tartalmazni, és melyeket a miniszterium ezután rendszeren augusztus haváig be fog kívánni tőlük, a megállapított keret szerint tartoznak egybeállítani. Ezen kívül elhatározottat, hogy a kamarai évi jelentéseknek egy országos jelentéssé való tömörítése eszközözlendő.

A kereskedelem, ipar és forgalom állásáról szóló országos évi jelentés azonban nem a kormány műve leendő, hanem szintén a kamarák szabad nyilatkozatának lesz tekinthető, mert azt az értekezlet által e czélból megválasztott titkárok fogják szerkeszteni. Ezen országos jelentés készítésével dr. Szvetenay Miklós budapesti, dr. Gaal Jenő aradi és Krisics Milán zágrábi kamarai titkárok bizatnak meg.

A konventi albizottság tanácskozása Debreczenben.

(Az „Evangyéliumi Protestans Lap” után.)

A magyar ref. egyház egyetemes értekezlete által a mult év nov. 17-én kiküldött konventi egyik albizottság, melynek feladata egyházközmányi tervet fogalmazni a zsinat elé terjesztés végett, összejött Debreczenben. Megjelentek Szász Károly, Fördös Lajos, Molnár Aladár (Dunamelék), Beöthy Zsigmond (Dunántul), Kun Bertalan, Fejes István (Tiszáninnen), Nagy Péter, Szász Domokos, dr. Kolozsvári Sándor (Erdély), Révész Bálint, Kiss Áron, Könyves Tóth Mihály, Révész Imre és Tóth Sámuel (Tiszántul.) Összesen 14-en. Kiváló örömmel és testvéri érülettel fogadtatták mindnyájan. Kisérletben lejött Ballagi Mór tanár ur is, ki 11 év óta nem volt Debreczenben, kit szívélyesen és barátiilag láttak viszont jóismerősei.

Május 18-án érkeztek meg s azon este előtanácskozás tartott. Másnap, vasárnap a nagy templomban jelentek meg az isteni tiszteleten, mely után fél 11-től 2 óráig folyt az első ülés Révész Bálint elnöklése alatt, jegyző Tóth Sámuel levén.

Dr. Kolozsvári Sándor jogtanár olvasta fel terjedelmes emlékiratát az erdélyi bizottsági tagok nevében, ebben egyházi jogi és történelmi tekintetek alapján ki van fejtve tömör és szép irállyal: az erdélyi ref. egyházkerület mi- osoda lényeges pontokban különbözik a négy kerület jelenlegi kormány gyakorlatától. Előnk Révész Bálint ur összegezte a feltüntetett eltéréseket 8 pontban. 1. A közjogi állásban nagyobb szabadsággal bír Erdély, nem tartozván zsinati törvényhozási fejedelmi szentesítés alá bocsátani; 2) a házassági törvénykezés az egyház kezében van; 3) az egyes egyházi hatóságok és testületek saját egyedies jogkörrel ruházva fel; 4) a paritás más módozatú mint a 4 kerületben; 5) a közigazgatás és bíraskodás máris külön van választva; 6) a vagyon az egyház egyetemet illeti; 7) a lelkesítválasztáshoz az egyházak osztályozva s a kijelölés áll fenn; 8) a főtanodák közvetlen a kerület alatt állnak. Püspök nem látja ez eltéréseket oly természetűeknek, hogy az egyesülés utját állanak, erőtetőnek úgy sincs helye, az összeírlelődes teszi lehetővé a nagyobb összeismulást, czélunk egy, a különböző ut az alsóbb fokokon nem baj, csak a főpontnál találkozzunk.

Nagy Péter püspök: a különlegesség éppen a szorosabb egyesülés folytán szünend meg,

csak a lótrát ne keresztben vigyük az erdőbe be. Beöthy Zsigmond: az Erdélyt hozzánk csatoló közös elveknek kell a munkálathoz kifejezteni, ezek úgy lehetnek ténynyé, ha a hozott közös törvények a 90/91-iki 26. t. cz. 4 pontja értelmében királyi szentesítés alá terjesztetnek. Ő fontos különbséget lát, az erdélyi zsinatintézkedései sanctio nélkül is érvényesek, kérdezi: ha mi a király elé terjesztendjük hozandó törvényeinket, Erdély beleegez-e ebbe? Nagy Péter: ha benne lesz a törvényben, hogy Erdély belügyeiben eddigi autonómikus állását megtartja, akkor a sanctionalis elfogadásába belenyugodhatunk. Molnár Aladár: ha megmarad minden eddigi különlegesség a belügyekre nézve, miután a konventen is belügyfőlék tárgyalatnak, összehittetés jöhet elő, ezután már közös ügyek lesznek a zsinat előtt, miket közös organum intézend, hogy megnyugtatta legyen, szabatosan ki kell mondani, mik lennének a közösügyek? kész-e Erdély ilyeneket elismerni? Nagy Péter: mielőtt meglesz mondva, mik tartoznak a zsinat tárgyai közé s tudva lesz a hatáskör, s ők elfogadják, akkor s ezáltal elismerik a közösséget. Molnár A. némely pontokra nézve fel lehet tartani a különállást. Dr. Kolozsvári náluk a zsinat a törvényhozó, a mik közösöknek fognak nyilváníttatni, mint p. o. a fegyelmi eljárás, azokat elismerendik ők is. A tisztán belügyi dolgokat Erdély megint elismetheti. Fejes István: Így két törvényhozó testület látszik lenni, ha nem egy a törvényhozás, egység nem lehet, dualismus igen, e tekintetben megnyugtatót kér; a belügyekre Erdély tarthat fen szabályrendeletét, de mai korban már nincs elég ok mindenre fen tartani a külön állást, ez gyengít lenne éppen Erdélyre nézve, a politikai unio után nem lehet minden korábbi jogot fen tartani; a nemzeti fejedelmek támogatása helyébe lép most az egyetemes ref. egyház. Tüntetéssék ki egyes pontoknál, hatóságnál a különleges állás, ez concedálható, de az egységes törvényhozás jövőre nagyobb mérvben érvényesítendő.

Révész Imre: a kolozsvári előterjesztésből kitűnik, hogy az egységes alkotmány behozatala nehéz, nem is kívánja, hogy Erdély a maga intézményeiből azt a mi jó, áldozatul hozza; de az európai viszonyok fejlődése előbb-utóbb kényszerít Erdélyt némely előbbi jogai feladására. Volt hajdan sanctio Erdélyben is p. o. Rákóczy szentesítő a Gelei kánonokat, ez előzmény alapján az utód-uralkodó részére követhető ama jog. Ma már az állam főrésére a szentesítés jogát minden jogtudós, p. o. Zeller is sürgetik az alantabb fokokon is. Kérdi: fennálhat-e akadály-találás nélkül a sanctionalis törvény azon esetben, ha végrehajtására politikai hatóság assistenciája szükségeltetné? Az erdélyi evangélikus szász egyház legújabb alkotmánya éppen az assistencia érdekében is elfogadja a sanctio felségi jogát. Erdély engedjen az eszmék haladása előtt. Nincs már, vagy alig van Európában hely, hol a házassági ügyet egyház intézné: sőt arról is meg van győződve, hogy a paritásból engedni kell előbb utóbb nekünk is. Révész Bálint: Legyen előbb mit terjesztési sanctio elé, ezért ne késlekedjünk a sanctiót, hisz, Erdély sem fog vonakodni.

Dr. Kolozsvári Fejesnek fel, szóló nem lát két törvényhozást, lesz egy a közös viszonyokra ezen ügyekre ő is belátja a szentesítés szükségét. Azért, hogy Európában másképp van a dolog, még ez nem dönt ránk, mert mitényen állunk szemben, a ref. egyházban meglevő ussall; uralkodó által elismert törvényekkel birunk; ha nincsenek is már az erdélyi fejedelmek, léteznek az általok foganatosított törvények, miket nem adtak fel, lehet, hogy Erdélyre nézve, szabályalkotás joga nagyobb körű lesz, mint a többi kerületekre, de ez belefoglalható a köztörvénybe, ha általános elvekbe nem ütközik. Ő sem barátja, hogy az egyház bajlalkodjék a házassági elvekkel, de míg más felekezet kezében tartja azt, addig ők sem bocsátják azt kezeikből ki.

(Vége következik.)

Apró puskatúz.

„Az erdélyi kereskedelmi és hitelbank” a mult kedden (e hó 21-én) tartotta évi közgyűlést. Nem akarjuk e pénzintézet mérlegszámlájával bevétel és kiadásainak részleteivel farszantul olvasónk figyelmét; hiszen a ki ezekről tudomást akar szerezni, könnyen megszerezheti a bank igazgatóságától a nyomtatványt, melyben mindezek pontosan elő vannak sorolva; mi ebből csak annyit akarunk az olvasó tudomására juttatni: hogy „a bank az idén semmi osztalékot nem adott részvényeseinek.” Ezt szükségesnek látnak megemlíteni nem annyira a részvényesek, mint inkább a bank ellenségeinek örömeire és lelki gyönyörűségére. De hát ily nemes törekvésű pénzintézetnek is vannak ellenségei? A felelet az, hogy igenis vannak. A természet törvényei közt tartozik: hogy minden dolognak meg van saját hogara; az egyenesen égfel emelkedő fénynek megvan a maga Borstrichusa, a nemes szőlővesszőnek a maga Philloxerája, még a tormába is beleesik a fereg, hogy annál jobban elkesserítse különben is keserű életét. Nem esoda tehát, ha e bankintézetnek is számos ellenségei vannak a polgári osztályból úgy, mint a magasabb vitázó rendekből. Ezek kárörömmel fogják megragadni és tovább adni a hirt: hogy a bank az idén

re nem adott osztalékot, utón-utófélen fogják hangoztatni, hogy a bank elérkezett a bukás széléhez.

És mi hisszük, hogy olvasónk között is lehetnek igen sokan, a kik ezt fogják mondani e tényre: bizony ha az a bank nem tudott osztalékot adni részvényeseinek, akkor nem lehet valami virágzó állapotban. De tegyük egy kis különböztetést, annál inkább, mert e pénzintézet nemes törekvéseiért megérdemli, hogy ügyeivel általánosabban megismerkedjünk. A bank éppen olyan helyzetben van, mint az a szülő, a ki mindenét egy nagyreményű gyermekére költi, fényes nevelést ad neki, beutaztatja vele Európá mivelebb országait, szóval mindent elkövet kiképzésére, ismereteinek szélesbítésére, mert meg van győződve, hogy fényes tehetségeivel gazdagon fogja visszapótolni a reá fordított költségeket. A tehetséges fia aztán felnő, hazájának erős oszlopává, családjának fényes díszévé válik, s ha az a jól számító szülő az emberi életkor határain túl még életben volna: fának pensionatus generallóságát is megérné. Ilyen szempontnyú gyermeke a banknak az általa megszerzett erdővidéki barnaszén-telep, erre fordította vagyonának nagyobb részét, meg levén győződve, hogy költségei nem mennek kárba, a gazdag kamatozás nem fog elmaradni. Az igaz, hogy erre idő kell; hiszen mentől nagyobb valamely állat, annál hosszabb ideig kell érnie az anyá méhében, a nyul négy hétre megszületik, de az elefántnak két év kívánatlik, míg világra jön.

A bank alapítói és legtöbb részvényeinek birtokosai meg vannak győződve, hogy ez idő okvetlenül be fog következni.

Az nem lehet, hogy az ezer meg ezer millió mázsára menő tüzelő anyag előbb-utóbb ne érvényesüljön. A phantasiát nem szükséges igen nagyon fellekesíteni, hogy elénkbe állítsuk azt a képet, mely Baróth és Kőpecz vidékét füstölő gyár kéményeivel, zúzó kohóival és csörmpölő gőzgepipével, mint Erdély Liverpoolát fogja feltüntetni. A phantasiának minden megfeszítése nélkül egyszerű természetes észszel is könnyen be lehet látni, hogy mielőtt készen lesz a szomszéd Romániával a vasuti összeköttetés: azonnal megindul az orjási barnaszén telep jóvedelmzése. A Kárpátokon túl keletre — a geologusok itélete szerint — merőben hiányozván a kőszén: az erdővidéki barnaszén telep van arra hivatva, hogy az aldunai tartományokban a szénhiányt feltérdeze s a gyáripárt leltetéséssé tegye. Romániának jelenleg nem kellene létfenntartásáért küzdenie — bizonyára, ha e határaitól alig egy pár mérföldnyire eső óriási széntelepre nagyobb figyelmet fordítana s nem mulasztaná el előnyös feltételek után látni, melyekkel e mérhetetlen tüzelő anyagot ipara számára biztosítsa. De a mi halad el nem marad.

Az a jelentékeny kapitális, mely a széntelepbe van fektetve — kétséget nem szenved — előbb-utóbb meghozza gyümölcsét, és pedig nem csak anyagi, de hazai és nemzetiségi tekintetben, a mennyiben a végtelen mennyiségű és olosósgu tüzelő anyagban meg van az első és fő feltétel arra, hogy ez a mi kis Erdélyünk idővel a gyáriparos országok sorába emelkedjék; nemzetiségi tekintetben, a mennyiben, ha valami igen, ugy ez a széntelep teljesen hivatva van arra, hogy székegyeink kívándorlását végképp beszüntesse. Ha folyamatra jön a széntelep erőlyes kiaknázása, földalatti aknáiban és meneteiben a székelység fogja képezni a munkás hangyabolyt. Lesz idő, a mikor a székelynép még porait is áldva emlegeti a bank alapítóinak, a kiknek bölcs előrelátása oly gazdag tért teremtetett a székely tevékenységnek. Ha nem megy ki divatból az a szokás, hogy az érdemet egy kis márvány táblán megörökítsük: a hálás utókor nem fog sajnálni egy kis márvány lapot ott a Sámuel-tárna homlokán valahol s reá fogja írni a br. Kemény Géza és Szász Robert neveit, mint a kiknek legnagyobb érdemök van abban, hogy a telep feleket gyémántjai a föld gyomrából forgalomba kerülnek.

Egyébiránt a gyűlés csendesen és békésen folyt le, a nagyobb részvényesek azon elvből indultak ki „wir können warten” közönyösen fogadták, hogy az idén nem kapnak osztalékot, csak a krajczároskodók sorában keltett ez egy kis resensust. Ezek közül némelyek azt hangulyosták, hogy jó lenne azt a szénbányát bármilyen áron eladni s a kapandó összeget gyorsabban jóvedelmező üzletbe fektetni. Ilyen volna például — s ez igazán megfelelően izlésüknek — ha a bank báránybőr kereskedést nyitna s tagjait, kik közt tekintélyes földbirtokosok foglalják el a fő helyet, kiküldné a mezősegre, báránybőröket beszerezgetni.

Előnkbe vitát a bank volt vezérigazgatójának az igazgatósághoz benyújtott folyamodványa keltett, melyben kilenczedféltévi odadó működéseért kevés nyugdíjban való részesítést kéri. Az igazgatóság ezt a folyamodványt pártolólág a közgyűlés elé terjesztette. A mint az fel lón olvasva, megindult a vita. Egy pár eloquens tagja kétszer kettő négy igazgatóval babonyított, hogy miután a bankstatutumaiban határozottan áll, hogy a hivatalnok csak teljes tíz évi szolgálat után formálhat igényt nyugdíjban való részesülésre; mi-

után a hivatalnoki szolgálatban éppen egyedül a tizedik év az, a melyben a hivatalnok nyugdíjra képesítő érdemeit megszerezheti s a más kilencz év úgy tekintendő, mintha ez alatt csak pipázott volna s miután folyamodó szolgálatából éppen ez az utolsó év hiányzik: legkisebb nyugdíj illetékben sem részesíthető. Ezen argumentálás ellenében aztán emelkedtek olyan hangok is, melyek méltányosság szempontjából kérelmező folyamodványát megadni véleményezték. A dolog szavazásra került, a minek eredménye az lón, hogy ezer egy néhány részvényvotum megadta folyamodó kérését, háromszáz egy néhány megtagadta. Szabad legyen figyelemzetnünk a kisebbséget, hogy szép ugyan az a formális igazság, de a morális igazság is nyom valamit a mérlegben, aztán tekintsenek körül és vegyék észre minő társaságban vannak: a bank nem kupeczek, hanem gavallérok szövetkezése, kik nem szeretnek adócsok maradni az érdekekben tett szolgálatokért.

Ő. Hallotta barátom uram a rémdületes hirt, hogy a mi erdélyi ref. statusunkban kitűrt az anarchia, az enyedi tractus tiszteletes és nagy tiszteletű tagjai felmondották felsőbbőségnek: az igazgató tanácsnak az engedelmességet; elhatározták, hogy rendeleteit ad acta tegyék. A tiszteletes urakban fölgerjedvén a vitézi bátorság, a lázadás csákányával kezökben azt mondják: hogy ők a legények a csárdában.

Én. Igazuk van: szegény legények.

NAPI HIREK.

Kolozsvár, 1878. május 27.

— Ő felsége igazságügy minisztere előterjesztésére, törvényeségi bírónő: a dévai törvényszékhez: Molnár Géza magyar-láposi járásbíró-sági albirót; járásbíróvá: a szász-sebesi járásbíró-sághoz Herepey Ödön nagyszabeni alügyészt nevezte ki.

— Ő császári és apostoli királyi felsége, f. évi május hó 23-án kelt legfelsőbb határozá-nyával, Mihályi Béla és Markusán Arton gyulafehérvári törvényszéki bírnak a dévai törvényszékhez; Komanezku Szilárd kézdí-vásárhelyi törvényszéki bírnak a kolozsvári törvényszékhez; Fogarásán György gyulafehérvári járásbírnak a szatmárnémeti törvényszékhez; Velther János segésvár és Kaplány Géza abádszalóki járásbírnak az erzsébetvárosi törvényszékhez; a megszüntetett baróthi járásbírósgától Csizsár Albert járásbírnak a felállítandó nagytjai, és Benkó József albirónak a tekei járásbíró-sághoz; a megszüntetett parajdi járásbírósgától Kassai Farkas Sámuel járásbírnak a felállítandó oklándi járásbíró-sághoz; a megszüntetett kolozsvári járásbírósgától Csizsár Károly járásbírnak, és Czizler Emil albirónak a felállítandó Kolozsvár városi, Mikó Imre és Nesztor László albirónak pedig a felállítandó Kolozsvár vidéki járásbíró-sághoz; a megszüntetett pánczélesi járásbírósgától Ballok Károly járásbírnak a felállítandó csáki-gorbói j.-bíró-sághoz; a megszüntetett széki jbirosgától Török Péter jbiroknak a felállítandó kékesi jbirosgá-hoz; a megszüntetett bolkási járásbírósgától Orley Béla járásbírnak a felállítandó hosszú-aszói járásbíró-sághoz; Bilkei Pap Mihály nagyszalontai járásbírnak a segésvári járásbíró-sághoz; Hersényi Kálmán fogarasi járásbírnak a hosszafalusi járásbíró-sághoz; Tibald Mihály m.-vásárhelyi törvény-széki bírnak a fogarasi járásbíró-sághoz; Birtlher Frigyes nagysinkai járásbírósgit albirónak a buzási, Telegdi Miklós hidalmási járásbíró-sági albirónak a zilahi; végül Varga György dévai alügyésznek albirói minőségben a magyar-láposi járásbíró-sághoz leendő áthelyezését legkegyelmesebben megengedni móltóztatott.

— A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter, az 1876. évi 28. t. cz. 3. §-ában nyert felhatalmazáshoz képest, Szeben me egye terü-letén: Balomiri Simon polgármestert Szászsebes városra; továbbá Szartu Máté, Popp Miklós, Mutiu Ilariu, Fleischer Márton, Emerich Emil és Dör Samu járási szolgabírákat, a lakásuk területén levő köz-segek számára, ideiglenes iskolálatogatókká nevezte ki.

— A magyar királyi igazságügyminiszter Dán László alügyészt, Cziple Simon inokot és Csá-kói Mihály kir. végrehajtót a pánczélesi kir. járásbírósgától a f. évi július 1-én életbe léptetendő csáki-gorbói kir. járásbíró-sághoz; Dragomán Gergely inokot és Almádi Viktor kir. végrehajtót a széki kir. járásbírósgától az ugyanakkor életbelep-tetendő kékesi kir. járásbíró-sághoz; a kolozsvári kir. járásbírósgától: Anderkó Sándor és Vertán Márton inokokat, valamint Denovák Géza bir. végrehajtót, a f. évi július 1-én életbe léptetendő kolozsvár-városi kir. járásbíró-sághoz; ifj. Gracza György és Bágyi Endre inokokat, valamint Papp László bir. végrehajtót, az ugyanakkor felállítandó kolozsvár-vidéki kir. járásbíró-sághoz; ugyanez alkalommal Jé-kei Aladár bánfi-hunyadi kir. járásbíró-sági ino-ko t a tekei kir. járásbíró-sághoz; a bolkási kir. járásbírósgától: Winkler András inokot és Lang Róbert bir. végrehajtót, a f. évi július 1-én életbe léptetendő hosszú-aszói kir. járásbíró-sághoz; a baróthi kir. járásbírósgától: Egyed Ferencz inokot és Biró Béla bir. végrehajtót a szintén f. évi július 1-én életbe léptetendő nagy-ajtai kir. járásbíró-sághoz; végre a parajdi kir. járásbírósgától: Széplaky György inokot és Besztercei István bir. végrehajtót, az ugyanakkor felállítandó oklándi kir. járásbíró-sághoz — helyezte át.

A magyar haza leghagyatottabb in-ségre jutott árva, a hazai ipar érdeké-ben emeljük itt fel ismételtlen kéro szavun-ka-t e lapok t. olvasóihoz.

Az erdélyrészi házipar- és iparfej-lesztó egyesület megalakult, hogy a magyar társadalmat tömörülésre szólítva fel, ipart teremtsen az egek által is iparra teremtet-t e szép kis hazarészek.

Ha vannak e hazának fiai, a kik egy-házaknak, oskoláknak tesznek kegyes ala-pítványokat és nemes erkölcsöket kívánnak

